

Arrest

nr. 299 778 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.08.2022 werd ingediend door :

F., B. (R.R.: *)
nationaliteit: Mali
geboren te Goumanko op (...)1997
adres: *

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 26.08.2020 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Hij gaf hieraan echter geen gevolg maar diende op 09.03.2021 een aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn Nederlandse moeder, in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 07.09.2021.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hij verwijst hiervoor naar de verslechtering van de algemene situatie in Mali, zoals bevestigd zou worden door Human rights Watch dd. 29.07.2022 en een verslag getiteld 'Mali, events of 2021' van Nicolas Réméné. In deze situatie komt het echter aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde privé- en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn moeder, die over verblijfsrecht beschikt. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers,

zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beperkt verzoeker zich tot het voorleggen van historiek van stortingen in de periode 2018-2019 en het arbeidscontract van zijn moeder. Echter, we stellen vast zijn moeder reeds in 2007 in het huwelijk trad te Nederland, op dat ogenblik was betrokkene maar tien jaar oud, en dat zij sinds 2009 in België verblijft. Het feit dat zij gedurende een zeer beperkte periode financiële steun verleende (namelijk in 2018 en 2019), toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien is het weinig aannemelijk dat betrokkene met de overgemaakte bedragen volledig in zijn onderhoud kon voorzien. Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn moeder, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze elementen dienen op actieve wijze te worden aangetoond en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Aangezien zijn moeder reeds sinds minstens 2007 in Europa verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar Europa kwam, wijst er op dat betrokkene wel degelijk in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn moeder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen familieleden meer heeft in Mali en er op niemand zou kunnen terugvallen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Temeer daar uit het administratief dossier van zijn moeder blijkt dat zij zich reeds in 2007 in Europa bevond, op dat ogenblik was betrokkene slechts tien jaar oud en niet in staat om voor zichzelf te zorgen. Hij verwijst wel naar het overlijden van zijn vader maar het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Mali en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op zijn scholing, met name op het feit dat hij een opleiding in de bouwsector zou volgen. Betrokkene legt echter geen enkel stuk voor ter staving van deze bewering. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat hij duidelijk blijf zou geven van integratie, dat hij hier momenteel school zou lopen, dat hij reeds lang in België zou verblijven, dat hij Nederlands zou

spreken, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in onze samenleving, dat hij een opleiding in de bouwsector zou volgen, dat hij hier een sociaal leven uitgebouwd zou hebben, dat hij zich aangepast zou hebben aan onze levenswijze, dat hij zich volledig zou integreren, dat hij heel veel moeite zou doen, dat hij rust en stabiliteit gevonden zou hebben, dat hij een werkbeplooiing voorlegt evenals het resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een certificaat Nederlands richtgraad 1 en zijn attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de “schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsverplichting en schending van artikel 3 en 8 EVRM”.

Het wordt uiteengezet als volgt:

“Ten eerste diende te worden onderzocht of het juridisch wel kan dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis Vw. primeert op artikel 8 van het EVRM, en deze bepaling eraan ondergeschikt maakt.

Verzoekende partij heeft in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich beroepen op het privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verwerende partij heeft de aanvraag verworpen op formele gronden, namelijk omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden. Verwerende partij verklaarde de aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. onontvankelijk.

Verwerende partij heeft de aanvraag onderzocht binnen de strikt formele grenzen van artikel 9bis Vw., en op geen enkel moment rekening gehouden met het aangevoerde privéleven van verzoekster zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij ging hierbij echter te kort door de bocht.

Er dient namelijk onderzocht te worden of het juridisch wel kan dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis Vw. primeert op artikel 8 van het EVRM, en deze bepaling eraan ondergeschikt maakt.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 9bis Vw. en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste immers volledig conform deze hogere rechtsnorm te zijn, of dient ze in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

Artikel 8 van het EVRM dient niet binnenin de formele ontvankelijkheidsvoorwaarden toegepast te worden, maar net andersom. Wat eerst komt, of wat primeert, is namelijk de hogere rechtsnorm, en elke nationale wetsbepaling die daarbuiten valt, zelfs al is het deels, verliest zin en gelding voor het deel niet conform de hogere rechtsnorm is.

Het staat vast dat artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting met zich kan meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de

specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Staten dienen binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Wat eerst komt, en wat verwerende partij eerst moet doen, voor ze de enge nationale bepalingen en ontvankelijkheidsvoorwaarden toepast, is de rigoureuze beoordeling van de omvang van het privé- en familieleven van verzoeker op het grondgebied, en de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen, en dient er ongeacht de nationale bepalingen en dito vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Dat wilt zeggen dat éérs de omvang van het opgebouwde privé- en familieleven, inclusief alle voorgelegde elementen met betrekking tot integratie, verankering in de gemeenschap, opgebouwde sociale relaties, toekomstperspectieven die ondanks de weinig bemoedigende vooruitzichten toch ontloken zijn, etc. in kaart moet worden gebracht, nauwkeurig moet worden onderzocht en afgewogen worden tegenover het maatschappelijke belang.

Ten tweede, stelt verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet ingediend kan worden via de gewone procedure, namelijk de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Op dat punt moeten de verzoekers aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar ze tot verblijf zijn toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu meent verwerende partij dat er niet zulke buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de argumenten die verwerende partij hierbij aanhaalt.

Verzoekende partij heeft zich in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroepen op zijn gezins- en privéleven op basis van zijn jarenlange samenwonen met zijn moeder die over verblijfsrecht beschikt in België en zijn privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker woont samen met zijn moeder in België sinds zijn aankomst in België in 2018. Sinds januari 2023 heeft verzoeker ook een vaste relatie in België. Had verwerende partij verzoeker geïnformeerd over het feit dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing wilde nemen, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten, had verzoeker bijkomende documenten en informatie over zijn gezins- en privéleven kunnen voorleggen.

Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 EVRM :

(...)

Zij stelt vervolgens dat “De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat hij duidelijk blijf zou geven van integratie, dat hij hier momenteel school zou lopen, dat hij reeds lang in België zou verblijven, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in onze samenleving, dat hij een opleiding bouwsector zou volgen, dat hij hier een sociaal leven uitgebouwd zou hebben, dat hij zich aangepast zou hebben aan onze levenswijze, dat hij zich volledig zou integreren, dat hij heel veel moeite zou doen, dat hij rust en stabiliteit gevonden zou hebben, dat hij een werkbelofte voorlegt evenals het resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een certificaat Nederlands richtgraad 1 en zijn attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verwerende partij kan hierin echter niet gevolgd worden. Zoals hiervoor reeds werd betoogd, mag deze formalistische ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis Vw. echter niet primeren op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. Vooraleer verwerende partij enge nationale bepalingen en ontvankelijkheidsvoorwaarden mag toepassen, dient er een rigoureuze beoordeling plaats te vinden van de omvang van het privé- en gezinsleven van verzoeker op het grondgebied, en de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat, is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen, en dient er ongeacht de nationale bepalingen en dito vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Deze redenering van verwerende partij kan niet aanvaard worden, nu het een weigering uitmaakt om het volledige privé- en gezinsleven op het grondgebied, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze ‘elementen van lang verblijf en integratie’ maken immers eenduidig privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat zich volledig in België afspeelt.

Verzoeker kwam in 2018 naar België en woont bijgevolg reeds 5 jaar in België. Intussen is hij hier zeer goed geïntegreerd: hij spreekt goed Nederlands alsook perfect Frans, hij heeft duurzame sociale banden uitgebouwd, zijn enige overblijvende familie woont in België zijnde zijn moeder, hij heeft sinds januari 2023 een vaste relatie met mevrouw A. G. (stuk 2, 3 en 4) en verzoeker is werkbereid.

Verzoekers moeder stelt het volgende: “ikzelf ben gelukkig dat mijn zoon en ik eindelijk samen zijn, na erg lang van elkaar gescheiden te zijn geweest. M. bouwde de voorbije jaren een leven op in België, volgde Nederlandse les en maakte een heleboel vrienden. Zowel thuis als met zijn vrienden spreekt hij Nederlands. Van zodra het mogelijk was heeft hij steeds gewerkt en wil hij voor zichzelf iets opbouwen. Hij heeft nu ook een vaste vriendin, dus mijn wens is dat hij zijn leven in België kan verderzetten, samen met haar en met zijn familie hier.” (stuk 5)

Verzoeker heeft ook een sterke familiale band met de familie van zijn partner: zo heeft hij een goede relatie met de dochter van zijn partner genaamd L., kent hij zijn schoonvader goed en trekt hij vaak op met zijn schoonbroer. Op 15 juli 2023 waren verzoeker en zijn partner op het huwelijk van de schoonbroer van verzoeker. Verzoeker brengt graag een getuigenverklaring van zijn schoonbroer bij, alsook foto's met zijn partner, zijn gezin en schoonfamilie (stuk 2-5).

Daarnaast heeft verwerende partij in casu geen enkel effectief onderzoek gedaan naar de impact van een terugkeer naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen op het privé- en gezinsleven zoals beschermd door art 8 EVRM. Dit terwijl verzoeker al meer dan 5 jaar op het grondgebied verblijft. De terugkeer voor onbepaalde duur naar haar land van herkomst zou een enorme impact hebben op het privé- en gezinsleven van verzoeker. Verwerende partij stelt louter dat een tijdelijke scheiding geen definitieve scheiding is. Zij gaat daarmee onzorgvuldig te werk en schendt haar motiveringsplicht.

Daarnaast gaat verwerende partij veel te kort door de bocht door de bescherming geboden door artikel 8 EVRM met name te beperken tot een familieleven en te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen behalve als deze van uitzonderlijke aard zouden zijn.

Verwerende partij ziet hierbij over het hoofd dat artikel 8 EVRM wel degelijk ook het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven waarborgt. Verwerende partij stelt ten onrechte dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen maar dat er een sterk verhoogde drempel zou gelden. Dit is manifest verkeerd, en in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM en Uw Raad.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Dit wordt ook bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

“Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: ‘Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.’ Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96).”

Verwerende partij interpreteerde de bescherming geboden door artikel 8 EVRM dan ook te beperkend, en hield geen rekening met verzoekers recht op eerbiediging van zijn privéleven.

Verzoekers privéleven speelt zich volledig hier in België af. Ook zijn gezinsleven met zijn partner A. G. en zijn familieleven met zijn moeder.

Daarnaast gaat verwerende partij wel kort in op het gezinsleven van verzoeker in België aangezien hij samenwoont met zijn moeder. Hierover stelt zij echter louter dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt en dat een terugkeer naar Mali om de aanvraag in te dienen, een tijdelijke scheiding tussen twee volwassen personen zou zijn en dat geen sprake is van enige vorm van bijkomende afhankelijkheid.

Uit de aanvraag humanitaire regularisatie blijkt wel degelijk dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen hen:

Er werd aangegeven dat verzoeker financieel en affectief afhankelijk is van zijn moeder. Hij woont bij haar in en er werden geld transfers van zijn moeder naar verzoeker neergelegd voor de periode 2018-2019.

Verwerende partij argumenteer dat verzoekers moeder reeds sinds 2007 in Europa verbleef en verzoeker tot 2018 in Mali, waardoor verzoeker voldoende zelfstandig zonder zijn moeder zou kunnen leven. Echter, verzoekers vader stierf in 2018 hetgeen de volledige situatie veranderde: verzoeker kon niet langer in Mali blijven en had geen emotionele of financiële ondersteuning meer aangezien zijn enige dichte familie, zijnde zijn vader, overleden was. het is dan ook aangetoond dat verzoeker van 2018-2019 financieel (en emotioneel) volledig afhankelijk was van zijn moeder. Sinds zijn aankomst in België woont hij ook in bij zijn moeder.

Verder verwijst verwerende partij naar het feit dat een scheiding slechts tijdelijk zou zijn voor de duur van de behandelingstermijn. Echter, een antwoord inzake een aanvraag humanitaire regularisatie door verwerende partij laat gemiddeld een jaar tot anderhalf jaar op zich wachten. Deze behandelingstermijn alleen al zou verzoeker onredelijk lang scheiden van zijn partner moeder én huidige partner en dat zonder enig perspectief.

Al deze elementen wijzen er op dat verzoeker het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoeker wel degelijk een privé- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen zal een inbreuk vormen op dit privé- en familieleven. Verzoeker zal immers voor langere tijd gescheiden worden van haar sociale relaties in België en met name zijn vaste partner A. G. en zijn moeder F. B..

Verwerende partij hield met al deze elementen, die duiden op een privé- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, echter op geen enkel moment rekening.

Verwerende partij maakte er zich makkelijk van af door te stellen dat deze bewijzen van de sociale banden tussen verzoeker en de Belgische maatschappij niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet in deze fase behandeld kunnen worden.

Dit is echter niet correct. Verwerende partij diende rekening te houden met verzoekers privé- en familieleven, beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Mali om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen, zal voor verzoeker 'buitengewoon nadelig' zijn, aangezien dit een zware verstoring van verzoekers' privé- en gezinsleven in België zal betekenen. Verwerende partij besloot dan ook ten onrechte dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Verwerende partij had minstens rekening moeten houden met het privé- en gezinsleven van verzoeker. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Ten derde en aanvullend dient hierbij geargumenteed te worden dat de vraag om gemachtigd te worden tot verblijf niet los kan gezien worden van de terugkeerprocedure waar verzoekende partij inzit. Bij het opleggen van een terugkeermaatregel (namelijk het bevel om het grondgebied) en een aangevoerde verdedigbare grief omtrent de nakende inmenging in het privé- en familieleven kan artikel 13 van het EVRM een schorsende procedure vereisen, om het privé- en familieleven tegen de inmenging te beschermen in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie.

De Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in paragraaf 83 van het De Souza Ribeiro t. Frankrijk arrest geoordeeld dat wanneer een uitwijzing wordt aangevochten op grond van een nakende inmenging in het privé- en familieleven, het rechtsmiddel niet noodzakelijk automatisch schorsend moet zijn om effectief te zijn. Niettemin, oordeelt het Hof, vereist het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 13 EVRM juncto artikel 8 EVRM, in immigratiezaken waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende

garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid (vrije vertaling met eigen onderlijning van paragraaf 83, van het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *De Souza Ribeiro t. Frankrijk*, (no. 22689/07) van 13 december 2012).

Het opgebouwde privé- en familieleven van verzoeker in de voorbije 5 jaren, onder artikel 8 EVRM werd niet effectief onderzocht.

Het beroep bij Uw Raad tegen een onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ voor een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. heeft geen automatisch schorsend effect. Hoewel verzoekende partij niet over een automatisch schorsend beroep beschikt, bevindt zij zich in een situatie waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat de uitwijzing een inmenging dreigt te vormen in haar recht op respect voor haar privé- en familieleven. Hierdoor dient de Belgische Staat aan verzoeker de effectieve mogelijkheid te bieden om de inmenging aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken, met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

In de concurring opinion van rechter Pinto de Albuquerque, bijgetreden door rechter Vučinić bij het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *De Souza Ribeiro t. Frankrijk*, (no. 22689/07) van 13 December 2012, wordt een sluitend overzicht gegeven van de internationale regelgeving omtrent de nood aan een schorsend beroep bij een verwijdering van een migrant in onwettig verblijf wiens recht op een gezins- en privéleven dreigt geschonden te worden. De rechter bij het Europees Hof wijst op het Internationaal Verdrag ter bescherming van alle arbeidsmigranten en hun familieleden, aangenomen te New York op 18 december 1990, UNTS, nr. 39481. Artikel 22, par. 4 van dit Verdrag voorziet in het recht voor eenieder om de redenen uiteen te zetten dat deze niet mag uitgewezen worden en zijn zaak kan beoordeeld krijgen door een bevoegde rechtbank en dat gedurende de uitoefening van dit recht elkeen het recht heeft de schorsing van de uitwijzing te verzoeken. De rechter wijst er op dat ook het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten de arbitraire of onwettige inmenging in een migrant zijn familieleven verbiedt en het recht op een effectief rechtsmiddel voorziet, met inbegrip van een schorsend beroep tegen de uitwijzing van migranten zonder papieren. Hij wijst er ook op het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties ten opzichte van Frankrijk reeds geoordeeld heeft dat elkeen die gedeporteerd dreigt te worden recht heeft op een schorsend beroep, en dat Staten maximale zorg aan de dag moet leggen en duidelijke en transparante procedures moeten hanteren die juridische herziening mogelijk moeten maken vooraleer personen gedeporteerd worden (UN Doc. CCPR/C/FRA/CO/4, 31 juli 2008, par. 20). Rechter Pinto de Albuquerque haalt nog andere beslissingen aan van het Mensenrechtencomité van de VN die aangeven dat een schorsing van deportatie in afwachting van beroep vereist is volgens het IVBPR. Hij wijst daarbij op de Concluding Observations van het VN Comité t.o.v. de Belgische Staat, van 12 augustus 2004, waar het Comité bevestigt: “[t]he State Party should extend the deadline for lodging complaints and give complaints a suspensive effect on expulsion measures. ... It should give suspensive effect not only to emergency remedies but also to appeals accompanied by an ordinary request for suspension filed by any migrant against an expulsion order concerning him or her” (CCPR, Concluding Observations on Belgium, UN Doc. CCPR/CO/81/BEL, 8 December 2004, §§ 21 en 23). Vrije vertaling: De Lidstaat zou de deadline om bezwaar aan te tekenen moeten verlengen, en zou bezwaren een schorsende werking moeten geven als het om uitwijzingen gaat. ... De Lidstaat zou een schorsend effect moeten toekennen, niet enkel aan dringende-maatregelen, maar ook aan beroepen die van een gewoon schorsingsverzoek zijn vergezeld, ingediend door een migrant tegen een uitwijzingsbevel dat betrekking op hem heeft.

Rechter Pinto de Albuquerque en rechter Vučinić wijzen ook op de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa die altijd de schorsende werking van beroepen tegen uitwijzing van alle migranten heeft benadrukt en in Resolutie 1509 (2006) over de mensenrechten van migranten in onwettig verblijf heeft benadrukt dat: ““international human rights instruments are applicable to all persons regardless of their nationality or status. Irregular migrants, as they are often in a vulnerable situation, have a particular need for the protection of their human rights, including basic civil, political, economic and social rights. ... an irregular migrant being removed from a country should be entitled to an effective remedy before a competent, independent and impartial authority. The remedy should have a suspensive effect when the returnee has an arguable claim that, if returned, he or she would be subjected to treatment contrary to his or her human rights ... the right to respect for private and family life should be observed. Removal should not take place when the irregular person concerned has particularly strong family or social ties with the country seeking to remove him or her and when the removal is likely to lead to the conclusion that expulsion would violate the right to private and/or family life of the person concerned” (Parliamentary Assembly, Doc. 10924, 4 May 2006, “Human rights of irregular migrants”, Report of the Committee on

Migration, Refugees and Population). Vrije vertaling: “internationale mensenrechten zij op eenieder van toepassing, ongeacht hun migratiestatus. Migranten in onwettig verblijf zijn net vaak extra kwetsbaar, en hebben een verhevigde nood om hun mensenrechten beschermd te zien, waaronder hun basis burgerlijke, politieke, economische en sociale rechten. Een migrant in onwettig verblijf zou een effectief rechtsmiddel voor een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige instantie moeten genieten, en dit rechtsmiddel moet een schorsende werking krijgen indien de migrant een verdedigbare grief heeft dat hij bij een terugkeer in zijn mensenrechten geschonden zou worden. Het recht op een privéleven en familieleven moet daarbij gerespecteerd worden. Verwijdering zou niet mogen plaatsvinden als de betrokken persoon in onwettig verblijf bijzonder sterke familiale of sociale banden heeft met het land dat hem wenst te verwijderen, of indien de verwijdering het risico met zich meebrengt dat het recht op privé- of familieleven van de persoon in kwestie zal geraakt worden”.

Beide rechters ondersteunen hun standpunt nog verder door te wijzen op de standpunten omtrent het recht op een schorsend beroep zoals ingenomen door de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI), de jurisprudentie van het Inter-Amerikaans Mensenrechten Hof en de Afrikaanse evenknie, hetgeen duidt op wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een duidelijke internationale consensus noemt.

Waar verzoekende partij al recht zou hebben op een schorsend rechtsmiddel om haar dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, kan het recht op een effectief rechtsmiddel in deze niet anders gelezen worden dan dat het ook de garantie met zich meebrengt dat verzoekende partij, zonder dat het het vermelde onderzoek in de zin van artikel 8 EVRM verricht en getoetst wordt, gevraagd wordt zich in de plaats hiervan in hun herkomstland aan te bieden, en, zonder enige garanties of procedurele bescherming de vraag te richten aan de Belgische staat of ze toch niet tot het Rijk kunnen worden toegelaten, in de wetenschap dat er geen enkele termijn geldt waarbinnen de Staat zou moeten beslissen en er geen schorsend rechtsmiddel tegen openstaat en gelet op het feit dat ze zich in voortkomend geval niet op artikel 8 van het EVRM zullen kunnen beroepen gezien dit geen extra-territoriale werking heeft.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn schorsend te zijn. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, *Raza v. Bulgarije*, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Samenvattend kan gesteld worden dat verzoekende partij haar volledige privé- en familieleven zoals aangevoerd niet in overweging werd genomen, omdat de te restrictieve nationale toets van de ontvankelijkheid eerst werd gevoerd. Dit is onzorgvuldig en een schending van artikel 8 van het EVRM.

Voorafgaand aan de toepassing van de nationale regelgeving dient immers een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek gevoerd worden naar het bestaan en de hoegrootheid van het privéleven, en naar de omvang van enige positieve verplichting.

De toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, buitengewone omstandigheden, zou er in casu toe leiden dat verzoekende partij geen effectieve mogelijkheid zou krijgen om de inmenging in haar privéleven aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, wat een schending uitmaakt van artikel 13 van het EVRM.

Ten vierde bevindt verzoeker zich verder in een buitengewone omstandigheid omwille van de algemene situatie in Mali. Zelfs een tijdelijke terugkeer zou een risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen.

Verzoeker voerde in de aanvraag aan dat hij vreesde voor een artikel 3 EVRM schending bij (tijdelijke) terugkeer naar Mali. Hij voerde landeninformatie aan, waaronder een rapport van Human Rights Watch van juli 2022 en een verslag van 2021 van Nicolas Réméné.

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

(...)

Dat er verwezen wordt naar de algemene situatie zou niet in concreto aantonen dat verzoeker problemen zou hebben bij terugkeer. Echter, verzoeker brengt deze landeninformatie bij om de mensenrechtensituatie en het gevaar in Mali te duiden. Bij terugkeer loopt hij hierdoor wel degelijk een risico. Het is voor verzoeker die 5 jaar wegbleef uit Mali en geen sociaal netwerk meer heeft daar, ook moeilijk in te schatten wat in concreto het gevaar zou zijn.

Verder raadt de Belgische overheid momenteel alle reizen naar Mali af. Op de site van de FOD Buitenlandse Zaken lezen we het volgende:

“Alle reizen naar Mali worden formeel afgeraden.

Belgen die (zelfs tijdelijk) in Mali aanwezig zijn, wordt gevraagd hun aanwezigheid te melden door hun gegevens via de website TravellersOnline door te geven.”

Doordat Mali zich sinds 2020 in een preciaire veiligheidssituatie bevindt, met heden een ‘transitional government’ zijn er serieuze aanwijzingen van ster mensenrechtenschendingen in Mali:

“Significant human rights issues included credible reports of: unlawful or arbitrary killings, including extrajudicial killings; forced disappearance; torture or cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment by government forces; harsh and life-threatening prison conditions; arbitrary arrest or detention; political prisoners or detainees; serious problems with the independence of the judiciary; arbitrary or unlawful interference with privacy; serious abuses in a conflict, including unlawful and widespread civilian deaths or harm, and unlawful recruitment and use of child soldiers by nonstate armed groups allied with the government; serious restrictions on free expression and media, including violence or threats of violence against journalists, unjustified arrests of journalists, censorship, and enforcement of criminal libel and slander laws; inability of citizens to change their government peacefully through free and fair elections; serious government corruption; lack of investigation of and accountability for gender-based violence, including domestic and intimate partner violence, sexual violence, child, early, and forced marriage, female genital mutilation/cutting, and other forms of such violence; crimes involving violence or threats of violence targeting members of national and ethnic groups; trafficking in persons; vaguely worded laws criminalizing consensual same-sex sexual conduct between adults, although not enforced; and existence of the worst forms of child labor.”

Zo is er ook sprake van erg veel checkpoints waardoor bewegen binnen Mali erg moeilijk en gevaarlijk is. veel mensen durven en kunnen hun steden niet uit omwille van het risico op ernstige schade of dood door EID's (improvised explosive devices oftewel zelfgemaakte bommen) :

“In-country Movement: While in-country movement was not formally restricted, the military and some militias established checkpoints, ostensibly to maintain security. Some international organizations reported humanitarian access grew more difficult in the center of the country where the armed forces conducted military operations. The unstable security situation, armed groups’ targeting of infrastructure such as bridges, and embargos by armed groups on cities such as Boni and Marebougou also limited freedom of movement. The inhabitants of Gao, Kidal, Timbuktu, and parts of Mopti feared leaving the cities for security reasons, including the threat from IEDs (see section 1.g.).

According to a MINUSMA report on June 8, terrorist groups starting May 25 prevented public and private transportation vehicles from travelling on the main Sèvre to Gao national road and imposed an embargo on the towns of Boni, Banaga, and Nissanata. The ban was lifted in August following negotiations between terrorist groups and the population of Boni. MINUSMA and NGOs complained they were often hindered from conducting patrols or carrying out humanitarian missions due to impromptu checkpoints by various militias and armed groups such as the CMA and DNA.”

In het laatste rapport van januari 2023 van Human Rights Watch wordt duidelijk hoe extreem en gewelddadig de Islamitische groeperingen binnen Mali te werk gaan en daarbij burgers doden:

“During 2022, various Islamist armed groups aligned with the Islamic State in the Greater Sahara (ISGS) and Al-Qaeda expanded their attacks into southwestern Mali and to the capital, Bamako, killing hundreds of civilians, as well as scores of UN peacekeepers and government security force members. On January

16, Islamist fighters executed four ethnic Dogon men after removing them from a convoy of traders near the town of Douentza.

Since March, fighters from ISGS have allegedly killed hundreds of civilians, most of them adult men, in attacks on villages in the Gao and Menaka regions, bordering Niger. Most of the victims were ethnic Daoussahak, a Tuareg sub-group.

On June 18 and 19, fighters linked to Al-Qaeda allegedly killed over 120 people from Dianwali, Deguessago, and Diallassagou villages in Mopti region.

At least 72 people, nearly one-third of them civilians, were killed by improvised explosive devices (IEDs) allegedly planted by Islamist armed groups nationwide in 2022, mostly in Mopti region.”

Gezien het feit dat Islamitische (terroristische) groeperingen een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers regio van herkomst zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verwerende partij had op zijn minst een rigoureuus onderzoek mogen voeren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, quod non. Verzoeker loopt door zijn jarenlange afwezigheid en verblijf in het Westen een verhoogd risico bij terugkeer, temeer gezien het sterk verhoogd aantal in controleposten en de toename van geweld tussen en door Islamitische groeperingen in Mali.

Deze uiterst onveilige situatie in Mali maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de ongemakken (en gevaren) voor verzoeker niet in verhouding staan tot het administratief voordeel.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden”

2.2.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. De vreemdeling moet in zijn aanvraag dus klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.2. De verzoekende partij stelt in eerste instantie dat zij zich in haar aanvraag heeft beroepen op haar gezins- en privéleven onder artikel 8 van het EVRM, en dat hiermee geen rekening werd gehouden nu de aanvraag werd verworpen op formele gronden en binnen de strikt formele grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat moet worden onderzocht of het juridisch wel kan dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet primeert op artikel 8 van het EVRM en deze bepaling eraan ondergeschikt maakt.

Het uitgangspunt van de verzoekende partij berust echter op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Immers, de bescherming onder artikel 8 van het EVRM is niet absoluut en er werd wel degelijk onderzocht of een eventuele terugkeer mogelijk een schending van haar gezins- en privéleven met zich zou brengen hetgeen, indien de vraag positief zou moeten worden beantwoord, een positieve verplichting voor het bestuur met zich zou brengen. De verwerende partij heeft echter vastgesteld, na een onderzoek van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, dat de band met haar moeder niet kan worden beschouwd als een gezinsband omdat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond tussen beide volwassenen, dat geen getuigenverklaringen voorliggen omtrent de vermeende sociale banden en, bovenal, dat het niet gaat om een definitieve verwijdering en dat een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van de machtigingsaanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Dit laatste is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Waar de verzoekende partij de laatste paragraaf van de bestreden beslissing citeert om haar standpunt dat geen -of geen volkomen- onderzoek naar de schending van artikel 8 van het EVRM werd gevoerd te ondersteunen, wijst de Raad erop dat dit in wezen de conclusie is van het eraan voorafgaande onderzoek naar een mogelijke schending van deze bepaling. Het is niet onwettig of kennelijk onredelijk om -na te hebben vastgesteld er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM- de elementen van lang verblijf en integratie -i.e. het privéleven waarop de verzoekende partij zich beroept- niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden die zouden verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en te stellen dat ze behoren tot de gegrondheidsfase. Dit standpunt is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het

hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op het voorgaande komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

De verzoekende partij beroept zich op haar samenwoonst met haar moeder sinds haar aankomst in België, haar vaste relatie sinds 2023 en haar privéleven.

De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat, waar zij verwijst naar de relatie die zij sinds januari 2023 heeft met een Belgische onderdane en stukken neerlegt, zij dit niet te kennen heeft gegeven aan de verwerende partij middels een actualisatie van haar aanvraag. Waar zij stelt dat, had de verwerende partij haar geïnformeerd over het feit dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing wilde nemen, zij bijkomende documenten en informatie over haar gezins- en privéleven had kunnen voorleggen, toont zij niet aan dat de verwerende partij hier in gebreke is gebleven. De bestreden beslissing is immers het resultaat van de aanvraag, met betrekking tot dewelke hierboven reeds werd gesteld dat de bewijslast rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij op dit vlak zelf in gebreke is gebleven, hetgeen de verwerende partij niet kan worden verweten. Verder moet nogmaals worden benadrukt dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Met andere woorden, noch de stukken waarmee de verzoekende partij haar relatie wil aantonen, noch de getuigenverklaring van de broer van haar partner, noch die van haar moeder kunnen in de debatten worden betrokken.

Wat betreft het gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder, stelt de eerstgenoemde dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen hen. Zij stelt dat in de aanvraag werd aangegeven dat zij financieel en affectief afhankelijk is van haar moeder, dat zij bij haar inwoont en geldtransfers werden overgemaakt.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met deze elementen en heeft ze als volgt beoordeeld:

“We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn moeder, die over verblijfsrecht beschikt. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beperkt verzoeker zich tot het voorleggen van historiek van storting in de periode 2018-2019 en het arbeidscontract van zijn moeder. Echter, we stellen vast zijn moeder reeds in 2007 in het huwelijk trad te Nederland, op dat ogenblik was betrokkene maar tien jaar oud, en dat zij sinds 2009 in België verblijft. Het feit dat zij gedurende een zeer beperkte periode financiële steun verleende (namelijk in 2018 en 2019), toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien is het weinig aannemelijk dat betrokkene met de overgemaakte bedragen volledig in zijn onderhoud kon voorzien. Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn moeder, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze elementen dienen op actieve wijze te worden aangetoond en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Aangezien zijn moeder reeds sinds minstens 2007 in Europa verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar Europa kwam, wijst er op dat betrokkene wel degelijk in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn moeder.”

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat haar vader stierf in 2018 waardoor de situatie volledig veranderde omdat zij geen emotionele of financiële ondersteuning meer had in Mali en zij vanaf 2018-2019 financieel en emotioneel volledig afhankelijk was van haar moeder, met wie zij samenwoont.

De Raad stelt echter vast dat zij in de aanvraag, naast een theoretische uiteenzetting, erop gewezen heeft dat zij samenwoont met haar moeder, dat zij een opleiding volgt en aan de slag kan als huishoudhulp, dat haar moeder steeds voor haar heeft ingestaan en dat zij in Mali geen familie heeft en op niemand kan terugvallen, zonder meer. In die optiek kan de hiervoor geciteerde motivering niet als kennelijk onredelijk worden afgedaan. Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, vormt geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cf. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Verder weerlegt de verzoekende partij niet dat slechts bewijzen werden voorgelegd van een zeer beperkte periode aan financiële steun, en dat het weinig aannemelijk is dat de verzoekende partij met de overgemaakte bedragen in haar onderhoud kon voorzien. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het gegeven dat verzoekende partij in België financieel ondersteund zou worden door haar moeder - nog daargelaten de vaststellingen daarover in de bestreden beslissing - niet los kan worden gezien van haar preciaire verblijfssituatie in België en dat van verzoekende partij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij op zelfstandige wijze in haar levensbehoeften kan voorzien in het herkomstland -temeer nu zij zelf aangaf dat zij in staat is om te werken- daarbij eventueel financieel ondersteund door haar moeder vanuit België (EHRM, Senchishak v. Finland, nr. 5049/12, 18 november 2014, § 57).

De verzoekende partij stelt dat ten onrechte werd geoordeeld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Dit valt echter nergens in de bestreden beslissing te lezen. Wél wordt door de verwerende partij vastgesteld dat de rechtspraak van de RvV erop wijst dat het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is, dat dit EHRM bovendien oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden', dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt en niet aantoonst dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering doch enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten, en dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat, waar wordt verwezen naar het feit dat een scheiding slechts tijdelijk zou zijn, een antwoord op een aanvraag gemiddeld een jaar tot anderhalf jaar op zich laat wachten en dat deze behandelingstermijn alleen al haar onredelijk lang zou scheiden van haar moeder en haar sociale relaties in België. Echter, met deze stelling toont de verzoekende partij niet aan dat de beslissing dermate lang op zich zou laten wachten dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM, temeer nu hiervoor reeds werd vastgesteld dat er geen sprake is van afhankelijkheidsrelaties en de verzoekende partij in tussentijd contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen die haar ter beschikking staan. Waar zij erop wijst dat er geen perspectief is, en daarmee lijkt te alluderen op het feit dat er geen garantie is op een positieve beslissing, kan, in het kader van de huidige vordering, niet vooruit worden gelopen op eventuele toekomstige beslissingen over een verblijfsaanvraag. Indien de in het buitenland ingediende aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan de verzoekende partij desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden.

2.2.3. De verzoekende partij geeft een uiteenzetting over de nood aan een opschortend beroep nu zij ook het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit. Zij toont daarbij echter haar belang niet aan, alleen al omdat bij de sluiting van de debatten niet is gebleken dat zij inmiddels reeds zou zijn verwijderd of dat de verwerende partij de intentie zou hebben om haar gedwongen te verwijderen alvorens de Raad uitspraak zou hebben gedaan over haar beroep.

2.2.4. Tot slot voert de verzoekende partij aan dat een terugkeer een risico op de schending van artikel 3 van het EVRM zou meebrengen. Zij wijst erop dat, doordat Mali zich sedert 2020 in een preciaire veiligheidssituatie bevindt met heden een overgangsregering, er serieuze aanwijzingen zijn van mensenrechtenschendingen. Zij stelt dat zij landeninformatie bijbracht om dit te bevestigen. Zij benadrukt dat zij 5 jaar wegbleef in Mali zodat het voor haar moeilijk in te schatten is wat in concreto het gevaar zou zijn. Verder wijst zij ook op het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken waarin alle reizen naar Mali formeel worden afgeraden. Zij wijst er verder op dat zij een groot risico op vervolging loopt of het slachtoffer zal worden van ernstige schade, gezien de Jihad die wordt gevoerd tegen het Westen en

gezien het feit dat haar jarenlange afwezigheid en haar verblijf in het Westen zeker zullen worden opgemerkt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts, zoals de verwerende partij terecht stelt, in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De verwerende partij kon, zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, slechts rekening houden met de elementen die haar in het kader van de aanvraag werden voorgelegd en de Raad moet zich daarop baseren in het kader van zijn wettigheidstoetsing.

In de aanvraag wordt ter zake het volgende uiteengezet:

"Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon indien hij dient terug te keren naar Mali.

De situatie in Mali is sterk achteruit gegaan. Dit wordt ook bevestigd door verschillende organisaties. Het HRW stelt het volgende:

[...]

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst."

Gelet op deze uiteenzetting is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij over deze uiteenzetting het volgende motiveert:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hij verwijst hiervoor naar de verslechtering van de algemene situatie in Mali, zoals bevestigd zou worden door Human rights Watch dd. 29.07.2022 en een verslag getiteld 'Mali, events of 2021' van Nicolas Réméné. In deze situatie komt het echter aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020)".

De nieuwe rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst waren niet ter kennis gebracht van de verwerende partij, zodat zij zich er thans niet op kan beroepen. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend om het risico op vervolging of op ernstige schade te laten onderzoeken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de kwestieuze motivering een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en evenmin dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de algemene situatie in Mali voor haar een buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS